

HOE VERWIJDERT MEN EEN VINGERRING?

Met waardeering las ik de voordracht van SUERMONDT over heilkundige verrichtingen in de huispraktijk (*Nederl. Tijdschr. voor Geneesk.*, 8 September 1928, bldz. 4383). Hierbij heeft mij onder andere getroffen, hetgeen gezegd wordt over het dragen van ringen bij ontstekingen van hand en vingers.

Ik wil er de aandacht op vestigen, dat het hulpmiddel van het touwtje kan toegepast worden op een wijze, welke nimmer faalt, zoodat het nimmer noodig is den ring door te zagen. Men neme niet een dikken draad of een touwtje, maar een veterbandje van 3 millimeter breedte en windt dat strak om den vinger. Hierbij moet men niet aan den top beginnen maar vlak boven den ring en slechts een paar strakke windingen naast elkaar leggen. Immers een zuchtige vinger laat zich gemakkelijk plaatselijk insnoeren. De vloeistof tusschen de weefsels wijkt gemakkelijk naar boven en naar beneden uit. Daarentegen is het niet mogelijk ineens de geheelen vinger leeg te snoeren. Daarvoor is het vocht niet snel genoeg in de weefsels verplaatsbaar. Het belangrijkste is dus, dat men de windingen in klein aantal, langzaam en strak boven den ring aanlegt, zoodat plaatselijk een diepe insnoering ontstaat. Het eind van het bandje steekt men dan met een rijgnaald onder den ring door en nu windt men langzaam en strak dat doorgestoken einde af in een richting loodrecht op den ring. Twee krachten werken dan in denzelfden zin: doordat men daarbij het bandje strak trekt, snoert het plaatselijk nog dieper in en tegelijk dringt dan het bandje den ring over de windingen. Hierdoor is de ring een halven centimeter hooger gekomen. Men herhaalt verscheiden malen hetzelfde, totdat de ring verwijderd is.

De handgreep gelukt ook bij de sterkste stuwing en heeft vele voordeelen boven doorzagen. Men is vlugger klaar, men kan geen schaafwondjes maken, men heeft eenvoudig gereedschap noodig, men spaart den ring en wat nog belangrijker is: men kan aldus ringen verwijderen, welke men onmogelijk kan doorzagen.

In mijn assistententijd te Rotterdam werd een man in het ziekenhuis opgenomen, die een snoerende ring om zijn penis droeg, welke hij niet meer afschuiven kon. Ik herinner mij niet meer wat voor ring het was, maar doorzagen gelukte niet; misschien had men geen goed gereedschap. De man werd met veel moeite en gevaar van zijn versiersel bevrijd met behulp van een vijl en een bankschroef, waarin man en ring werden vastgezet. Eenige jaren later kreeg ik in mijn eigen practijk een soortgelijk geval te behandelen. Ik herinner mij dit geval beter. De man had een bijzonder soort ring om zijn penis, welke zeer sterk gezwollen was. Die ring was van gegoten staal, het was een zoogenaamde kous, welke dient ter versterking van een touwoog. Hij was ongeveer anderhalve centimeter breed en aan den buitenrand hol. In dien buitenrand behoort de lus van het touw te liggen. De ring zat diep verborgen tusschen sterk gezwollen huidwallen. De voorhuid was een blaas geworden. Het materiaal van den ring bleek zoo hard, dat de scherpe zaager overheen gleed. Ik had een nieuwe hefboomschaar met korten bek bij de hand en meende dat, door er hoekjes uit te knippen, de ring wel klein te krijgen was. Maar het snijvlak bleek murw tegenover de hardheid van den ring en brokkelde af. Het veterbandje bracht uitkomst. Op de wijze, welke ik beschreef, kon ik telkens den ring wat opschuiven. Als spoedig bleek het, dat de huid onder den ring reeds was afgestorven. Een paar prikjes in de voorhuid vergemakkelijkte de laatste omsnoering en de ring was er af. Zonder insnoering met het veterbandje was dat niet meer gelukt.

Ik zag nooit anderen deze werkwijze toepassen en de voordracht van SUERMONDT doet mij vermoeden, dat zij onbekend is.

L. M. METZ,

Geneeskundig adviseur voor

Centraal Beheer te Amsterdam.

Amsterdam.